

Mig og Afrodite

Det selvbiografiske element i Allens seneste film er ikke til at tage fejl af, men han formår at fortælle med en vitalitet og humor, der synes genfundet fra tidligere tiders overlegne værker.

Og den unge Oscar-vinder, Mira Sorvino, er helt oppe i niveau med salig Marilyn, da hun var allerbedst.

af Claus Kjær

Woody Allen er tilsyneladende over kriserne i privatlivet, og overgår sig selv med *Mig og Afrodite* (*Mighty Aphrodite*). Han både fornyer og kommenterer egne temaer og figurer. Men først og fremmest skal filmen ses på grund af den nye stjerne Mira Sorvino, som fik Oscarstatuetten i år. Var man ellers ved at være træt af at se unge kvinder falde for Woody, så får klichéen nye talentfulde ben at gå på med hende.

Filmen begynder med et klassisk græsk kor, og et øjeblik fristes man til at tro, at det er en forkert spole, operatøren har sat på. Men efter få minutter befinder man sig godt tilpas i et velkendt restaurantmiljø på Manhattan. Her diskuterer Lenny (Allen) intenst med hustruen Amanda (Helena Bonham Carter) og et par venner muligheden for adoption. Amanda har dårligt tid til graviditeten, og Lenny protesterer kraftigt: han ønsker overhovedet ikke børn. De selvbiografiske referencer går ikke upåagtet hen, og i næste scene bringer parret en lille dreng hjem fra adoptions hjemmet. Han ligner Broderick Crawford, ifølge Lenny. Efter nogle år viser drengen sig at være utroligt velbegavet, og Lenny sætter sig for at finde hans rigtige mor. Hun må være en

meget intelligent kvinde. Dette sker på trods af korets inderlige advarsler -DON'T BE A SCHMUCK! - som den former sig på en blanding af klassisk græsk og jiddisch! Cassandra - the party-poopers!, som hun kaldes af korlederen (F.Murray Abraham) - lover naturligvis alskens ulykker.

Det lykkes Lenny at opspore den rigtige moder, som viser sig at være en småtbegavet pornoskuespillerinde - med kunstnernavnet Judy Cum(!) - hvis kropslige fortrin bestemt er mere overbevisende end hendes IQ! Der er ikke mange hjemme på øverste etage, men sikke en trappe! Linda er ganske sød, og ikke så kynisk som faget ellers kunne lægge op til. Hun har faktisk det berømte hjerte af guld! Uden at give efter for hendes seksuelle tilbud eller at røbe sin virkelige mission, sætter Lenny sig for at skaffe hende et bedre liv. Hendes alfons, Ricky the Pimp (Dan Moran), er dog ikke umiddelbart klar til af frigive hende. Lenny skaffer Linda en date med en ung bokser - til festligt Cole Porter akkompagnement fra koret! - samtidig med at ægteskabet med Amanda kommer ind i en krise, da hun indleder en affære med en smart galleriejer (Peter Wel-

ler). Alt ender desuagtet godt, skønt på en noget anden facon end Lenny - og publikum! - havde tænkt sig.

Mira Sorvino yder en utrolig indsats som Linda. Hendes stemme ligger nær Kermit the Frog's, og hun har en latter, som vel kan karakteriseres som automatisk. Figuren er lykkelig uvidende om det skamfulde i luderprofessionen; ja, faktisk er hun lidt stolt af sine film! Hun formår med få og rigtige midler at gøre rollen sympatisk, hvor den ikke er det, og vækker minder om Marilyn Monroe, når hun var bedst. Det er naturligvis rart at se Helena Bonham Carter i en nutidig rolle, men hun virker nu lidt tam med amerikansk accent. Til gengæld byder filmen på et lykkeligt gensyn med Claire Bloom og Olympia Dukakis. Det er rart at Allens figur ikke er slet så plaget længere, og han fornyer sine temaer på en overbevisende og følsom måde.

Mig og Afrodite (*Mighty Aphrodite*), USA 1995. I&M: Woody Allen. P: Robert Greenhut. F: Carlo DiPalma, Kl: Susan E. Morse. Scenograf: Santo Loquasto. Medv: Woody Allen, Helena Bonham Carter, Mira Sorvino, F. Murray Abraham, Jimmy McQuaid, Peter Weller, Claire Bloom m.fl. Længde: 95 min. Udt: Warner & Metronome. Premiere: 19.07.96.